

tékes kulturális örökségünket. Nemcsak a világ más tájain ismerik kiváló népdalénekesnőink hangját, hanem itthon is tudja már mindenki, hogy a népdal szép, a népdal hatalmas kincs. Ez a felismerés ráirányította a nagyobb figyelmet a népművészet más ágaira is. Feltámasztják a falvak a hajdani népszokásait, a régi kismesterségeket. A régi szép népi díszítő motívumok megjelennek mai használati tárgyainkon, épületeken vagy ruházatunkon egyaránt. Sőt a hagyományos ételkészítések, recepteknek is nagy reneszánszát éljük, gondoljunk csak a kolbász-töltő, slambucfőző, és sok más egyéb hasonló versenyre, fesztiválra, ahol egy kisebb közösség felmutathatja nemzeti értékeit. Talán nem túlzás azt állítani, hogy a régebbi századok klasszikus magyar zeneműveinek egyre gyakoribb örvendetes megjelenése rádióban és egyéb koncertműsorok keretében is ennek a nagy, általános magyar népi kulturális reneszánsznak a hatására indult el.

A tavalyi, immár második televíziós *Fölszállott a páva* verseny nagy sikere, hatalmas nézőszáma azt igazolja, hogy igen sokakban még és már elevenen él a magyar néphagyomány szeretete, tisztelete. Sokakban erősödött meg az az érzés, hogy énekelni jó, közösen énekelni még jobb. Hogy nemzeti kultúránk nagy érték. És ezeket a sajátosan magyar értékeinket felmutatva foglalhatjuk csak el a bennünket megillető helyet az európai népek nagy családjában. Igen örvendetes, hogy A Magyar Televízió 2014-re is meghirdette a *Fölszállott a páva* versenyt, melynek során még többet meríthetünk a bartóki „tisza forrásból”, és valóra válthatjuk Kodály intelmét: „A tűznek nem szabad kialudni!”

Hová repül a páva? Kívánom, hogy repüljön be jelképesen minden ember szívébe, vigye oda gyönyörű néphagyományunk minden szépségét, a dal és tánc adta sok-sok örömet, felszabadult boldogságot. Hogy beteljesítve Kodály Zoltán hajdani látomását, minél többeknek élete cselekvő részévé válhasson ez a csodálatos nemzeti kincsünk.

Bencze Lászlóné dr. Mező Judit

Élt és lobogott

Ugrin Gábor 1962 és 1978 között a Veres Pálné Gimnázium tanáraként ezrek és ezrek ének-zene tanára volt...

Sokan, nagyon sokan rendültek meg a hír hallatán, Ugrin Tanár Úr halálhírére.

Szinte megbénultunk, pedig a legtöbben évtizedek óta elvesztették a rendszeres kapcsolatot Tanár Úrral. De az a biztos érzelmi, értelmi és etikai bázis, ami beépült a kamasz évek alatt és sokaknak még huszas

éveiben is tovább mélyülhetett, kikezdhethetetlenül élt és erősödött mindnyájunkban az azóta eltelt időkben.

Voltak, vannak, akik messzire sodródtak, térben és időben, voltak, akik itt éltek, élnek a milliós város forgatagában. Most szinte összerándultak, egyszerre. Hirtelen minden megelevenedett, iskola, színek és fények, társak, az állva megélt kóruspróbák, kórusművek egy-egy gondolata, a megrendítő hangzások, a Nemzeti Múzeum lépcsője, és a Felszállott a páva világba-kiáltott hazaszeretete.

Megelevenedett a Zeneakadémia, amikor a Veres Pálné Gimnázium 220 gyönyörű egyenruhás diákja felvonult a pódiumra, majd berobogott Tanár Úr, fellépett a karmesteri dobogóra és imára fakasztotta a siheder kamaszokat. „Nincs már hová lennem..”

Ezt a Balassi verset holtunkig tudni fogjuk, dallamával, kinek-kinek saját szólama dallamaival együtt.

Megéltük a sikert, az ünneplést, láttuk állva tapsolni a közönséget...

A halálhír hallatára megelevenedett a Veres Pálné Gimnázium hangulata, a reggeli futások, hogy nehogy elkéssünk a reggel negyed 8-kor kezdődő a próbákról, a szüneti itt – ott szólampróbázó kisebb csoportok emléke, a folyosón végigszáguldó fáklya, amitől élt és lobogott az iskola mindennapi élete.

Hol van, drága Tanár Úr?

Bennünk él, erkölcsi tartásunkban, értékrendünkben, a zene iránti alázatunkban, a világról való gondolkodásunkban és talán gyermekeink lényében is. Lehet-e ezt egyáltalán megköszönni?

Losonczy Katalin

A Veres Pálné Gimnázium tanulója, 1965-69-ig,

Verdi Requiem Emlékkoncert

Ugrin Gábor tiszteletére

2013. június 21-én, életének 81. évében elhunyt Ugrin Gábor, az Ifjú Zenebarátok Kórusa alapító karnagya.

Negyvenkilenc év, majd' egy egész emberöltő, ennyi idő adatott meg Ugrin Gábornak, hogy vezesse a kórust magyar és nemzetközi koncerttermekben, fesztiválokon, sikert sikerre halmozva, növelve a magyar kórusmuzsika és a magyar kultúra ismertségét, hírnevét. A negyvenkilenc év alatt azonban Tanár úr ennél sokkal többet tett: a kórus tagjait a műveltség, a zeneszeretet, az igényesség, az emberség irányába vezette, nevelte.

Az eltelt évtizedek alatt nagyon sokan énekeltek a keze alatt, temetésén, július 11-én több generációnyi ifjú zenebarát vett tőle végső búcsút.